

Sessizlik Kakmalı

– Mikail Dede · 26 Aralık 2025

I. Portre

Bu perlmutt kakmalı gözler parçalanmış vitray;
körfezin durgun sularında sıkışıp kalmış bir suret.
Güneşin telleri, bir saray salonunun tozlu ışığından
parçalanır... Dudaklar: ateşten bir çember. Boğulmuş bir vaaz.

(Biz, Yunus Emre'nin tereddütlü adımlarıyla geçtik o koridorlardan,
süslü kadınlar Michelangelo'dan söz ederken.)

Şimdi: zaman.

Kurutulmuş çiçekler gibi katlanmış bir şiir;
her hece, boş bir tabutun üzerindeki altın yazı.
Hakikat değil
yokluğun dış gibi soğuk serinliği.
Ölülerle ticaret yapanların ceplerindeki altın tozu.
Şair, bu sessizliğin şarabını içer.
Karanlık, Londra Köprüsü gibi düşer
düşer, düşer.

Bu dilsiz şehirde, kör bir sokakta,
ayak sesleri yankılanır .yalnızca yankı.
kemikleri sisli bir duman gibi sarar.

II. Kül ve Pus

Gölge gülümser,
bir Shakespeare sahnesinden çıkmışçasına.
İpek bir tuzak: iğne girer,
kan değil, mürekkep akar.
Her gece, kırık bir merdiven Valhalla'ya uzanır.
Her yükseliş, bir düşüşün alıştırmasıdır.
Geçmiş:

kısık ayarlı bir radyodan sızan parazitli bir ezgi.
Uyanınca silinir.
Ama izi kalır:
İstanbul'a sorduğumuz o sorunun ağırlığı ayaklarımızda.
Ve yokluk
genişleyen o hiçlik, cehennemin sonsuzluğu.
Bir nefesle diğeri arasındaki yarık.
Kum saatinin boğazından kayıp giden.

III. Şairin İtirafı

Ey yürek, vaadine inanan
ve anlamadan şakıyan bülbül,
üzülme.

Bu ayrılık, bu leke,
görünmez iplerle
(tüccarların ipleri!)
kaderin kalbine dikilmiştir
hangi kaderin?

Ve her düşünceyi
bir kaya gibi ağırlaştırır.
"Işıktaki konuş," derler.

Ama ben, kör bir kuyunun dibinde,
karanlığın gözbebeklerinde
kendi suretimi gördüm.
Ve örümcekler
onlar sabrın dokumacıları
bekler,bekler
köşeleri ağlarıyla süslerken.

IV. Yangın ve Harabe

Evet.
O kadın, o gözler bir ışık huzmesi miydi,
yoksa otel penceresindeki tek bir lambanın sızıışı mı?
Elleri, bedeni
Dresden porseleni kadar ince.
Her bakışta yüreğim titrer:
alev alır, sonra söner.
Çünkü bilirim:
Bir umut ne kadar kör edici yanarsa,
küllerinin kokusu
o kadar keskin yayılır.

“Dünya işte böyle sona erer:
bir patlamayla değil, bir iniltiyle.”

Yakıcı bir kokuyla,
yakıcı bir kokuyla.
Büyük bir yangın mı
yalnızca bir köz...bir köz